

Край Лъвия-Искъръ, изъ прохладната долина, край чудно пѣнливи водопади и вироуе нашитѣ пѣтници слѣзоха въ село Мала-Църква.

— А ето тука ще пада водата отгоре отъ планината и ще кара електрически машини, — рече Ивановъ и посочи къмъ планината. — Ще блѣсне тукъ планината, ще свѣтнатъ всички села наоколо, ще свѣтне и гр. Самоковъ.

Ветка стоеше съ широко отворени отъ смайване очи и плахо гледаше инженеритѣ и работницитѣ, които се бѣха на-трупали около тѣхъ. За нея тѣ не бѣха обикновени хора, а великани. Великани, които се борятъ съ планинитѣ, побеждаватъ ги, улавятъ рѣкитѣ, покоряватъ ги...

И планинитѣ и рѣкитѣ ги слушатъ, покоряватъ имъ се. Да, това сж чудни хора!... Тѣ всичко знаятъ, всичко могатъ.

Пробивъ на тунелъ

Александъръ Майски

ХОПЪ, ХОПЪ, КРАЧЕНЦА

Хопъ, хопъ, краченца,
Много ви се играе;
Скжсанитѣ колѣнца
Мама да ги не знае!

Самъ ще взема игличка,
Ще ѝ вдѣна кончеца,
Ще имъ лепна ямичка—
Хопъ, хопъ, краченца.

Тичайте ми по двора,
За васъ нѣма насита;
Скжсанитѣ прѣстенца
Баба ще ги надплита!

Веса Паспалеева